

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2018. gada 6. septembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Sociālais nodrošinājums – Regula (ES) Nr. 987/2009 – 5. pants un 19. panta 2. punkts – Darbaņēmēji, kas norikoti darbā citā dalībvalstī, nevis tajā, kurā darba devēja parasti veic darbību – Izcelsmes dalībvalsts veikta apliecības A 1 izsniegšana pēc darbaņēmēju iekļaušanas uzņemošās dalībvalsts sociālā nodrošinājuma sistēmā – Administratīvās komisijas slēdziens – Apliecības A 1 nepamatota izsniegšana – Konstatējums – Šo apliecību saistošais raksturs un atpakaļejošs spēks – Regula (EK) N. 883/2004 – Piemērojami tiesību akti – 12. panta 1. punkts – Jēdziens “persona, kas nosūtīta aizstāt citu personu”

Lieta C-527/16

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Verwaltungsgerichtshof* (Augstākā administratīvā tiesa, Austrija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2016. gada 14. septembrī un kas Tiesā reģistrēts 2016. gada 14. oktobrī, tiesvedībā

Salzburger Gebietskrankenkasse,

Bundesminister für Arbeit, Soziales und Konsumentenschutz,

piedaloties:

Alpenrind GmbH,

Martin-Meat Szolgálató és Kereskedelmi Kft,

Martimpex-Meat Kft,

Pensionsversicherungsanstalt,

Allgemeine Unfallversicherungsanstalt.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], tiesneši K. G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*], Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], S. Rodins [*S. Rodin*] un E. Regans [*E. Regan*] (referents),

ģenerālvokāts: H. Saugmandsgors Ēe [*H. Saugmandsgaard Oe*],

sekretāre: M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2017. gada 28. septembra tiesas sēdi,

* Tiesvedības valoda – vācu.

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *Salzburger Gebietskrankenkasse* vārdā – *P. Reichel, Rechtsanwalt*,
- *Alpenrind GmbH* vārdā – *R. Haumer un W. Berger, Rechtsanwälte*,
- *Martimpex-Meat Kft* un *Martin-Meat Szolgáltató és Kereskedelmi Kft* vārdā – *U. Salzburg un G. Simonfay, Rechtsanwälte*,
- Austrijas valdības vārdā – *G. Hesse*, pārstāvis,
- Beļģijas valdības vārdā – *L. Van den Broeck un M. Jacobs*, pārstāves,
- Čehijas Republikas valdības vārdā – *M. Smolek, J. Vlácil, J. Pavliš un O. Šváb*, pārstāvji,
- Vācijas valdības vārdā – *T. Henze un D. Klebs*, pārstāvji,
- Īrijas vārdā – *L. Williams, G. Hodge, J. Murray un E. Creedon*, kā arī *A. Joyce un N. Donnelly*, pārstāvji,
- Francijas valdības vārdā – *C. David*, pārstāve,
- Ungārijas valdības vārdā – *M. Fehér*, pārstāvis,
- Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, pārstāvis, kam palīdz *M. Malczewska, adwokat*,
- Eiropas Komisijas vārdā – *B. R. Killmann un D. Martin*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2018. gada 31. janvāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt, pirmkārt, Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 883/2004 (2004. gada 29. aprīlis) par sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinēšanu (OV 2004, L 166, 1. lpp., un labojums – OV 2004, L 200, 1. lpp.), kurā grozījumi ir izdarīti ar Komisijas Regulu (ES) Nr. 1244/2010 (2010. gada 9. decembris) (OV 2010, L 338, 35. lpp.) (turpmāk tekstā – “Regula 883/2004”), 12. panta 1. punktu, kā arī, otrkārt, Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 987/2009 (2009. gada 16. septembris), ar ko nosaka īstenošanas kārtību Regulai (EK) Nr. 883/2004 (OV 2009, L 284, 1. lpp.), kurā grozījumi ir izdarīti ar Regulu Nr. 1244/2010 (OV 2010, L 338, 35. lpp.) (turpmāk tekstā – “Regula Nr. 987/2009”), 5. pantu un 19. panta 2. punktu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *Salzburger Gebietskrankenkasse* (Zalcburgas federālās zemes Reģionālā slimokase, Austrija) (turpmāk tekstā – “Zalcburgas slimokase”) un *Bundesminister für Arbeit, Soziales und Konsumentenschutz* (federālais nodarbinātības, sociālo lietu un patērētāju tiesību aizsardzības ministrs, Austrija) (turpmāk tekstā – “ministrs”), kas vērsas pret *Alpenrind GmbH, Martin-Meat Szolgáltató és Kereskedelmi Kft* (turpmāk tekstā – “*Martin-Meat*”), *Martimpex-Meat Kft* (turpmāk tekstā – “*Martimpex*”), *Pensionsversicherungsanstalt* (Pensiju iestāde, Austrija) un *Allgemeine Unfallversicherungsanstalt* (Vispārējā negadījumu apdrošināšanas iestāde, Austrija) par

tiesību aktiem sociālā nodrošinājuma jomā, kuri attiecas uz personām, kuras ir norīkotas strādāt Austrijā saskaņā ar līgumu starp *Alpenrind*, kas reģistrēta Austrijā, un *Martimpex*, kas reģistrēta Ungārijā.

Atbilstošās Savienības tiesību normas

Regula Nr. 883/2004

3 Regulas Nr. 883/2004 1., 3., 5., 8., 15., 17.–18.a un 45. apsvērumi ir formulēti šādi:

“(1) Valstu sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinācijas noteikumi ietilpst personu brīvās pārvietošanās regulējumā, un tiem jāsekmē dzīves kvalitātes un nodarbinātības nosacījumu uzlabošana.

[..]

(3) Padomes 1971. gada 14. jūnija Regula (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma shēmu piemērošanu darbiniekiem, pašnodarbinātām personām un viņu ģimenes locekļiem, kas pārvietojas [Savienībā], ir vairākas reizes grozīta un atjaunināta, lai ņemtu vērā ne vien pārmaiņas [Savienības] līmeni, ieskaitot Tiesas spriedumus, bet arī pārmaiņas tiesību aktos valstu līmenī. Šiem faktoriem ir tādas sekas, ka [Savienības] koordinācijas noteikumi ir kļuvuši sarežģīti un gari. Tādējādi šo noteikumu aizstāšanai, tos vienlaicīgi modernizējot un vienkāršojot, ir būtiska nozīme personu brīvās pārvietošanās mērķa sasniegšanā.

[..]

(5) Ar šādu koordināciju [Savienībā] ir jānodrošina, lai dažādajos valstu tiesību aktos būtu vienlīdzīga attieksme pret attiecīgajām personām.

[..]

(8) Vispārējais vienlīdzīgas attieksmes princips ir īpaši svarīgs darba ņēmējiem, kas nedzīvo dalībvalstī, kurā tie tiek nodarbināti, ieskaitot pierobežas darbiniekus.

[..]

(15) Uz personām, kas pārvietojas [Savienībā], jāattiecinā tikai vienas dalībvalsts sociālās nodrošināšanas shēma, lai novērstu valstu piemērojamo tiesību aktu noteikumu pārklāšanos un sarežģījumus, kas var rasties tās rezultātā.

[..]

(17) Lai iespējami efektīvi garantētu vienlīdzīgu attieksmi pret visām personām, kas nodarbinātas kādas dalībvalsts teritorijā, ir lietderīgi noteikt vispārīgu noteikumu, ka piemērojami tiesību akti ir tās dalībvalsts tiesību akti, kurā attiecīgā persona veic savu darbību nodarbinātas vai pašnodarbinātas personas statusā.

(18) Īpašos gadījumos, kad ir pamats citiem piemērojamības kritērijiem, jāatkāpjas no minētā vispārīgā noteikuma.

(18.a) Princips par vienotiem piemērojamiem tiesību aktiem ir ārkārtīgi svarīgs un būtu jāstiprina. [..]

(45) Tādēļ, ka dalībvalstis nevar pienācīgi īstenot iecerētās darbības mērķi, proti, koordinēt pasākumus, lai garantētu personu brīvas pārvietošanās tiesību pilnvērtīgu izmantošanu, un minētās rīcības mērogu un seku dēļ šo mērķi labāk var sasniegt Kopienas līmenī, Kopiena var noteikt pasākumus saskaņā ar subsidiaritātes principu, kas noteikts Līguma 5. pantā. [..]”

4 Šīs regulas II sadaļas “Piemērojamo tiesību aktu noteikšana” 11. pantā “Vispārīgi noteikumi” ir norādīts:

“1. Personas, uz kurām attiecas šī regula, ir pakļautas tikai vienas dalībvalsts tiesību aktiem. Šos tiesību aktus nosaka saskaņā ar šo sadaļu.

[..]

3 Ievērojot 12.–16. pantu:

a) persona, kas veic darbību nodarbinātas vai pašnodarbinātas personas statusā kādā dalībvalstī, ir pakļauta minētās dalībvalsts tiesību aktiem;

[..].”

5 Šīs regulas šīs pašas sadaļas 12. panta “Īpašie noteikumi” 1. punktā redakcijā, kas bija piemērojama laikposma no 2012. gada 1. februāra līdz 2013. gada 13. decembrim (turpmāk tekstā – “strīdīgais laikposms”) sākumā, ir paredzēts:

“Persona, kas kādā dalībvalstī veic darbību nodarbinātas personas statusā tāda darba devēja uzdevumā, kurš parasti tur veic savas darbības, un ko minētais darba devējs ir nosūtījis uz citu dalībvalsti veikt darbu minētā darba devēja uzdevumā, arī turpmāk ir pakļauta pirmās dalībvalsts tiesību aktiem, ja paredzamais minētā darba ilgums nepārsniedz 24 mēnešus un minētā persona nav nosūtīta aizstāt citu personu.”

6 Strīdīgā laikposma laikā Regulas Nr. 883/2004 12. panta 1. punkts tika grozīts ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 465/2012 (2012. gada 22. maijs), ar kuru groza Regulu Nr. 883/2004 un Regulu Nr. 987/2009 (OV 2012, L 149, 4. lpp.), un vārds “[turp] nosūtītu” tika pievienots šī punkta beigās.

7 Šīs regulas IV sadaļas “Administratīvā komisija un Padomdevēja komiteja” 71. panta “Administratīvās komisijas sastāvs un darba metodes” 1. punktā ir noteikts:

“Administratīvā komisija sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinācijai (še turpmāk “Administratīvā komisija”), kas piesaistīta Eiropas Komisijai, sastāv no katras dalībvalsts valdību pārstāvjiem, kam, ja vajadzīgs, palīdz eksperti padomdevēji. Eiropas Komisijas pārstāvis apmeklē Administratīvās komisijas sanāksmes padomdevēja statusā.”

8 Šīs IV sadaļas 72. pants “Administratīvās komisijas uzdevumi” ir izteikts šādi:

“Administratīvā komisija:

a) nodarbojas ar visiem administratīviem jautājumiem un interpretācijas jautājumiem, ko rada šās regulas vai [Regulas Nr. 987/2009] noteikumi, vai ar tiem saskaņā noslēgts nolīgums vai vienošanās, neskarot dalībvalstu tiesību aktos, šajā regulā vai Līgumā paredzētās attiecīgo iestāžu, iestāžu un personu tiesības izmantot procedūras un vērsties pie tiesu iestādēm;

[..]

c) stiprina un attīsta sadarbību starp dalībvalstīm un to iestādēm sociālās nodrošināšanas jautājumos, lai, cita starpā, ņemtu vērā īpašus jautājumus attiecībā uz dažām personu kategorijām; sekmē pārrobežu sadarbības pasākumu darbību realizāciju sociālās nodrošināšanas sistēmas koordinācijas jomā;

[..].”

9 Regulas Nr. 883/2004 V sadaļas “Dažādie noteikumi” 76. pantā “Sadarbība” ir noteikts:

“1. Dalībvalstu kompetentās varas iestādes nodod cita citai visu informāciju, kas attiecas uz:

a) pasākumiem, kas veikti šās regulas īstenošanai;

b) pārmaiņām šo valstu tiesību aktos, kas var ietekmēt šās regulas īstenošanu.

2. Šās regulas īstenošanas nolūkā dalībvalstu varas iestādes un iestādes laipni atvēl cita citai savus birojus [atbalsta viena otru] un rīkojas tā, it kā īstenotu pašas savus tiesību aktus. [..]”

Regula Nr. 987/2009

10 Regulas Nr. 987/2009 2., 6. un 12. apsvērumā ir noteikts:

“(2) Efektīvāka un ciešāka sadarbība starp sociālā nodrošinājuma iestādēm ir būtisks faktors, lai ļautu tām personām, uz kurām attiecas [Regula Nr. 883/2004], izmantot savas tiesības visdrīzākajā laikā un ar vislabākajiem nosacījumiem.

[..]

(6) Dažu procedūru nostiprināšana nodrošinātu lielāku juridisko noteiktību un pārredzamību [Regulas Nr. 883/2004] izmantotājiem. Piemēram, kopīgu termiņu noteikšana, lai izpildītu konkrētas saistības vai konkrētus administratīvos uzdevumus, palīdz skaidrot un strukturēt apdrošināto personu un iestāžu attiecības.

[..]

(12) Vairāki pasākumi un procedūras, kas paredzēti šajā regulā, ir vērsti uz to, lai padarītu pārredzamākus kritērijus, kas dalībvalstu iestādēm jāpiemēro saskaņā ar [Regulu Nr. 883/2004]. Šādi pasākumi un procedūras izriet no [Tiesas] prakses un administratīvās komisijas lēmumiem, kā arī no vairāk nekā 30 gadu pieredzes sociālā nodrošinājuma sistēmu koordinēšanas piemērošanā saistībā ar Līgumā paredzētajām pamatbrīvībām.”

11 Regulas Nr. 987/2009 I sadaļas “Vispārīgi noteikumi” I nodaļas, kas ir veltīta definīcijām. 1. panta 2. punkta c) apakšpunktā ir paredzēts, ka termins “dokuments” ir definēts kā “datu apkopojums, neatkarīgi no izmantotā saziņas līdzekļa, lai ar to varētu apmainīties elektroniski, un kas jānosūta, lai [Regula Nr. 883/2004] un [Regula Nr. 987/2009] varētu darboties”.

12 Šīs I sadaļas II nodaļas “Sadarbības un datu apmaiņas noteikumi” 5. pantā “Citas dalībvalsts izsniegtu dokumentu un apstiprinošu pierādījumu juridiskais spēks” ir noteikts:

“1. Dalībvalsts iestādes izsniegtus dokumentus, kas norāda personas stāvokli [Regulas Nr. 883/2004] un [Regulas Nr. 987/2009] piemērošanas vajadzībām, un apstiprinošos pierādījumus, uz kuru pamata dokuments ir izsniegts, citas dalībvalsts iestādes atzīst, ja tā dalībvalsts, kas tos izdeva, nav tos atsaukusi vai pasludinājusi par spēkā neesošiem.

2. Ja ir šaubas par dokumenta derīgumu vai to faktu pareizību, uz kuriem dokumentā norādītā informācija balstās, tās dalībvalsts iestāde, kas saņem dokumentu, lūdz izdevējiestādei nepieciešamo skaidrojumu un vajadzības gadījumā šā dokumenta atsaukumu. Izdevējiestāde pārskata dokumenta izsniegšanas pamatojumu un vajadzības gadījumā to atsauc.
3. Saskaņā ar 2. punktu, ja pastāv šaubas par attiecīgās personas sniegto informāciju, dokumenta vai apstiprinošu pierādījumu derīgumu vai to faktu pareizību, uz kuriem dokumentā norādītā informācija balstās, dzīvesvietas vai uzturēšanās vietas iestāde, ciktāl tas iespējams, pēc kompetentās iestādes lūguma veic attiecīgu informācijas vai dokumentu pārbaudi.
4. Ja attiecīgās iestādes nevar vienoties, kompetentās iestādes lietu var iesniegt Administratīvajā komisijā ne ātrāk kā mēnesi pēc dienas, kad iestāde, kas saņēma dokumentu, iesniedza savu pieprasījumu. Administratīvā komisija cenšas samierināt puses sešu mēnešu laikā no lietas iesniegšanas dienas.”
- 13 Saskaņā ar šīs II nodaļas 6. pantu “Tiesību aktu provizoriska piemērošana un pabalstu provizoriska piešķiršana”:
- “1. Ja [Regulā Nr. 987/2009] nav paredzēts citādi, gadījumos, kad divu vai vairāku dalībvalstu iestādēm ir atšķirīgi viedokļi par piemērojamajiem tiesību aktiem, attiecīgajai personai provizoriski piemēro vienas dalībvalsts tiesību aktus, prioritātes kārtību nosakot šādi:
- a) tās dalībvalsts tiesību akti, kurā persona faktiski strādā vai ir pašnodarbināta, ja šī persona strādā vai ir pašnodarbināta tikai vienā dalībvalstī;
- [..]
3. Ja attiecīgās iestādes nevar vienoties, kompetentās iestādes lietu var iesniegt Administratīvajā komisijā ne ātrāk kā mēnesi pēc dienas, kad radusies viedokļu nesaskaņa, kā minēts 1. un 2. punktā. Administratīvā komisija cenšas samierināt puses sešu mēnešu laikā no lietas iesniegšanas dienas.
- [..]”
- 14 Regulas Nr. 987/2009 II sadaļas “Piemērojamo tiesību aktu noteikšana” 15. panta “[Regulas Nr. 883/2004] 11. panta 3. punkta b) un d) apakšpunkta, 11. panta 4. punkta un 12. panta piemērošanas procedūras (par informācijas sniegšanu attiecīgajām iestādēm)” 1. punktā redakcijā, kas bija piemērojama strīdīgā laikposma sākumā, bija noteikts:
- “Ja vien [Regulas Nr. 987/2009] 16. pantā nav noteikts citādi, ja persona veic darbības dalībvalstī, kas nav kompetentā dalībvalsts saskaņā ar [Regulas Nr. 883/2004] II sadaļu, tad darba devējs vai – tādas personas gadījumā, kas neveic algotas darbības, – attiecīgā persona, kad vien iespējams, iepriekš informē tās dalībvalsts kompetento iestādi, kuras tiesību akti ir piemērojami. Minētā iestāde nekavējoties sniedz informāciju par tiesību aktiem, kas piemērojami attiecīgajai personai saskaņā ar [Regulas Nr. 883/2004] 11. panta 3. punkta b) apakšpunktu vai 12. pantu, attiecīgajai personai un tās dalībvalsts kompetentās iestādes norādītajai iestādei, kurā darbību veic.”
- 15 Strīdīgajā laikposmā Regulas Nr. 987/2009 15. panta 1. punkta otrais teikums tika grozīts ar Regulu Nr. 465/2012. Šīs tiesību normas grozītā redakcija ir formulēta šādi:
- “[..] Minētā iestāde attiecīgajai personai izsniedz [Regulas Nr. 987/2009] 19. panta 2. punktā minēto apliecinājumu un tās dalībvalsts kompetentās iestādes norādītajai iestādei, kurā darbība tiek veikta, nekavējoties sniedz informāciju par tiesību aktiem, kas saskaņā ar [Regulas Nr. 883/2004] 11. panta 3. punkta b) apakšpunktu vai 12. pantu piemērojami minētajai personai.”

16 Šis pašas sadaļas 19. pants “Informācijas sniegšana attiecīgajām personām un darba devējiem” ir formulēts šādi:

“1. Tās dalībvalsts kompetentā iestāde, kuras tiesību akti kļūst piemērojami, ievērojot [Regulas Nr. 883/2004] II sadaļu, informē attiecīgo personu un vajadzības gadījumā tās darba devēju(-us) par pienākumiem, kas noteikti minētajos tiesību aktos. Kompetentā iestāde nodrošina vajadzīgo palīdzību, izpildot formalitātes, ko prasa minētie tiesību akti.

2. Pēc attiecīgās personas vai darba devēja lūguma tās dalībvalsts kompetentā iestāde, kuras tiesību akti ir piemērojami, ievērojot [Regulas Nr. 883/2004] II sadaļu, nodrošina apliecinājumu, ka šādi tiesību akti ir piemērojami, un vajadzības gadījumā norāda, līdz kuram datumam un ar kādiem nosacījumiem.”

17 Šis II sadaļas 20. pantā “Iestāžu sadarbība” ir paredzēts:

“1. Attiecīgās iestādes tās dalībvalsts kompetentajai iestādei, kuras tiesību aktus piemēro personai, ievērojot [Regulas Nr. 883/2004] II sadaļu, dara pieejamu informāciju, kas vajadzīga, lai noteiktu dienu, no kuras minētie tiesību akti kļūst piemērojami, un iemaksu apmēru, kuras minētajai personai un tās darba devējam jāmaksā saskaņā ar minētajiem tiesību aktiem.

2. Tās dalībvalsts kompetentā iestāde, kuras tiesību aktus piemēro personai, ievērojot [Regulas Nr. 883/2004] II sadaļu, nodrošina informāciju par dienu, kad šo tiesību aktu piemērošana stājas spēkā, tās dalībvalsts kompetentās iestādes norādītajai iestādei, kuras tiesību aktiem minētā persona bija pakļauta kā pēdējiem.”

18 V sadaļas “Dažādi noteikumi, pārejas noteikumi un nobeiguma noteikumi” 89. panta “Informācija” 3. punktā ir paredzēts:

“Kompetentās iestādes nodrošina, ka viņu iestādes ir informētas par visiem [Savienības] noteikumiem, kas ir tiesību aktu veidā vai citādi, un piemēro tos, tostarp Administratīvās komisijas lēmumus [Regulas Nr. 883/2004] un [Regulas Nr. 987/2009] jomā un saskaņā ar šo regulu noteikumiem.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

19 *Alpenrind* darbojas mājlopu un gaļas tirdzniecības nozarē. Kopš 1997. gada tā Zalcburgā ekspluatē kautuvi, kuru tā nomā.

20 2007. gadā *Alpenrind*, iepriekš – *S GmbH*, noslēdza ar *Martin-Meat*, kas reģistrēta Ungārijā, līgumu, saskaņā ar kura noteikumiem šī pēdējā minēta sabiedrība uzņēmās ik nedēļu izcirst un iepakot 25 liellopu gaļas pusliemeņus. Šos darbus *Alpenrind* telpās veica uz Austriju darbā norikoti darba ņēmēji. 2012. gada 31. janvārī *Martin-Meat* beidza darboties gaļas izciršanas jomā un turpināja veikt kaušanu *Alpenrind* vajadzībām.

21 2012. gada 24. janvārī *Alpenrind* noslēdza līgumu ar *Martimpex*, kas arī ir reģistrēta Ungārijā, un atbilstoši šim līgumam pēdējā minētā uzņēmās priekš *Alpenrind* laikposmā no 2012. gada 1. februāra līdz 2014. gada 31. janvārim izcirst 55 000 tonnu liellopu pusliemeņu. Šos darbus *Alpenrind* telpās veica uz Austriju darbā norikoti darba ņēmēji. Gaļas gabali nonāca *Martimpex* ricībā, kurus pēc tam izcirta un iepakoja tās darba ņēmēji.

22 No 2014. gada 1. februāra *Alpenrind* no jauna noslēdz līgumu ar *Martin-Meat*, lai šī pēdējā minētā veiktu gaļas izciršanas darbus iepriekš minētajās telpās.

- 23 Vairāk nekā 250 darbaņēmējiem, kuru nodarbinājusi *Martimpex* strīdīgajā laikposmā, kompetentā Ungārijas sociālā nodrošinājuma iestāde izsniedza – daļēji ar atpakaļejošu spēku un daļēji saistībā ar gadījumiem, kuros Austrijas sociālā nodrošinājuma iestāde jau bija konstatējusi attiecīgā darbaņēmēja iekļaušanu obligātās apdrošināšanas sistēmā saskaņā ar Austrijas tiesību aktiem, – apliecības, kas apliecina Ungārijas sociālā nodrošinājuma sistēmas piemērošanu saskaņā ar Regulas Nr. 883/2004 11.–16. pantu un Regulas Nr. 987/2009 19. pantu. Katrā no šīm apliecībām *Alpenrind* ir norādīta kā darba devēja vietā, kurā tiek veikta profesionālā darbība.
- 24 Zalcburgas slimokase iekļāva iepriekš minētos darbaņēmējus obligātās apdrošināšanas sistēmā strīdīgā laikposma laikposmā saskaņā ar *Allgemeine Sozialversicherungsgesetz* (Sociālā nodrošinājuma kodekss) 4. panta 1. un 2. punktu un *Arbeitslosenversicherungsgesetz* (Likums par bezdarba apdrošināšanu) 1. panta 1. punkta a) apakšpunktu, pamatojoties uz algotu darbu, kuru tie ir veikuši *Alpenrind*, *Martin-Meat* un *Martimpex* kopējam uzņēmumam.
- 25 Ar spriedumu, kas ir pārsūdzēts iesniedzējtiesā, *Verwaltungsgericht* (Administratīvā tiesa, Austrija) atcēla šo Zalcburgas slimokases lēmumu, jo Austrijas sociālā nodrošinājuma iestādei nav kompetences. *Verwaltungsgericht* (Administratīvā tiesa) tostarp ir pamatojusi savu nolēmumu ar to, ka kompetentā Ungārijas sociālā nodrošinājuma iestāde saistībā ar katru personu, kas iekļauta Austrijas obligātajā apdrošināšanas sistēmā, ir izsniegusi apliecību A 1, ar kuru tiek konstatēts, ka šo personu no konkrēta datuma Ungārijā nodarbināja *Martimpex* kā darbaņēmēju, kas ir iekļauts obligātās apdrošināšanas sistēmā, un tā bija patiešām norīkota darbā Austrijā pie *Alpenrind* uz noteiktu laikposmu, kas norādīts katrā apliecībā, ieskaitot strīdīgo laikposmu.
- 26 Apelācijas sūdzībā, kas iesniegta iesniedzējtiesā par šo spriedumu, Zalcburgas slimokase un ministrs apstrīd ideju, ka apliecībai A 1 ir absolūti saistošs spēks. Pēc to domām, šis saistošais spēks ir balstīts uz lojālas sadarbības starp dalībvalstīm principu, kas ir paredzēts LES 4. panta 3. punktā. Tie uzskata, ka Ungārijas sociālā nodrošinājuma iestāde ir pārkāpusi šo principu.
- 27 Iesniedzējtiesa uzskata, ka Ungārija ir norādījusi, ka vienīgi tiesas nolēmums varētu sniegt risinājumu blokādes situācijā, kurā ir arī Ungārija, un ka Ungārijas valsts tiesības nepieļauj apliecības A 1 atsaukšanu. Zalcburgas slimokase uzskata, ka tai nav *locus standi* Ungārijā. Tā uzskata, ka vienīgais veids, kā pieņemt lēmumu pēc būtības, ir konstatēt Austrijas obligātās apdrošināšanas piemērošanu, pieņemot lēmumu, lai arī kompetentā Ungārijas iestāde ir izsniegusi apliecības A 1.
- 28 Iesniedzējtiesa norāda, ka ministrs ir iesniedzis dokumentus, no kuriem izriet, ka 2016. gada 20. un 21. jūnijā administratīvā komisija ir secinājusi, ka Ungārija ir nepamatoti norādījusi savu kompetenci saistībā ar attiecīgajiem darbaņēmējiem un ka līdz ar to apliecības A 1 ir jāatceļ.
- 29 Iesniedzējtiesa uzskata, ka tās izskatāmajā lietā ir radušies vairāki Savienības tiesību interpretācijas jautājumi.
- 30 Konkrēti pirmām kārtām šī tiesa norāda, ka saskaņā ar Regulas Nr. 987/2009 5. panta formulējumu vienīgi dalībvalstu sociālā nodrošinājuma iestādēm ir saistoši dokumenti, kas norāda personas situāciju, lai piemērotu Regulu Nr. 883/2004 un Regulu Nr. 987/2009, kā arī ar tiem saistītie apliecinājošie dokumenti. Tādēļ šai tiesai ir šaubas par to, vai šis saistošais spēks arī attiecas uz valsts tiesām.
- 31 Otrām kārtām iesniedzējtiesa, pirmkārt, jautā par procedūras norises administratīvajā komisijā eventuālo ietekmi uz apliecību A 1 saistošo spēku. Konkrēti, šī tiesa vēlas noskaidrot, vai pēc procedūras administratīvajā komisijā, kurā nav panākta ne vienošanās, ne ir nolemts par apliecību A 1 atsaukšanu, šo apliecību saistošais spēks vairs nav spēkā, un vai tādēļ var tikt sākta procedūra, lai veiktu iekļaušanu obligātajā apdrošināšanā.

- 32 Otrkārt, iesniedzējtiesa norāda, ka šajā lietā noteiktas apliecības A 1 ir tikušas izsniegtas ar atpakaļejošu spēku un daļēji – vienīgi pēc tam, kad Austrijas iestāde jau bija veikusi iekļaušanu obligātajā apdrošināšanā. Šī tiesa jautā, vai šādu dokumentu izsniegšanai ir saistošs atpakaļejošs spēks, ja iekļaušana uzņemošās dalībvalsts obligātajā apdrošināšanā jau ir tikusi oficiāli veikta. Šī tiesa uzskata, ka varētu tikt uzskatīts, ka Austrijas iestāžu izdotie akti, ar kuriem tiek noteikts apdrošināšanas pienākums, ir arī “dokumenti” Regulas Nr. 987/2009 5. panta 1. punkta nozīmē, jo tiem ir saistošs spēks saskaņā ar šo tiesību normu.
- 33 Trešām kārtām gadījumā, ja noteiktos apstākļos apliecībām A 1 ir vienīgi ierobežots saistošs spēks, iesniedzējtiesa jautā, vai Regulas Nr. 883/2004 12. panta 1. punktā paredzētais nosacījums, saskaņā ar kuru darbā norīkotā persona turpina būt pakļauta dalībvalsts tiesiskajam regulējumam, kurā ir reģistrēts tās darba devējs, ja tā nav norīkota citas personas aizstāšanai, ir jāinterpretē tādējādi, ka darba ņēmējs nevar tikt uzreiz aizvietots ar citu jaunu darbā norīkotu darba ņēmēju neatkarīgi no uzņēmuma vai dalībvalsts, no kura ir šis jaunais darbā norīkotais darba ņēmējs. Lai gan šī stingrā interpretācija varētu ļaut izvairīties no ļaunprātīgas izmantošanas, tā tomēr obligāti neizrietot no Regulas Nr. 883/2004 12. panta 1. punkta.
- 34 Šādos apstākļos *Verwaltungsgerichtshof* (Augstākā administratīvā tiesa, Austrija) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai [Regulas Nr. 987/2009] 19. panta 2. punktā paredzēto dokumentu saistošais spēks, kas noteikts šīs regulas 5. pantā, ir piemērojams arī tiesvedībā tiesā LESD 267. panta izpratnē?
- 2) Ja uz pirmo jautājumu ir jāsniedz apstiprinoša atbilde:
- a) Vai minētais saistošais spēks ir piemērojams arī tad, ja pirms tam ir norisinājusies procedūra [administratīvajā komisijā], kuras rezultātā nav notikusi nedz vienošanās, nedz apstrīdēto dokumentu atsaukšana?
- b) Vai minētais saistošais spēks ir piemērojams arī tad, ja “A 1” dokuments tiek izsniegts tikai pēc tam, kad uzņemošā dalībvalsts ir oficiāli konstatējusi obligāto apdrošināšanu saskaņā ar tās tiesību aktiem? Vai saistošajam spēkam šajos gadījumos ir atpakaļejošs spēks?
- 3) Ja ar noteiktiem priekšnosacījumiem ir jākonstatē dokumentu ierobežots saistošais spēks [Regulas Nr. 987/2009] 19. panta 2. punkta izpratnē:
- Vai [Regulas Nr. 883/2004] 12. panta 1. punktā ietvertais aizstāšanas aizliegums tiek pārkāpts, ja aizstāšana notiek norīkošanas darbā formā, ko veic nevis tas pats darba devējs, bet cits darba devējs? Vai šajā ziņā nozīme ir tam,
- a) ka šis darba devējs ir reģistrēts tajā pašā dalībvalstī, kurā reģistrēts pirmais darba devējs, vai arī
- b) ka starp pirmo un otro darba devēju, kas īsteno norīkošanu darbā, pastāv cieša personiskā un/vai organizatoriskā saikne?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

- 35 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Regulas Nr. 987/2009 5. panta 1. punkts, skatot to kopsakarā ar šīs regulas 19. panta 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka apliecība A 1, kuru izsniegusi dalībvalsts kompetentā iestāde saskaņā ar Regulas Nr. 883/2004 12. panta 1. punktu, ir saistoša ne tikai dalībvalsts, kurā darbs tiek veikts, iestādēm, bet arī šīs dalībvalsts tiesām.

- 36 Vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 987/2009 19. panta 2. punktu dalībvalsts kompetentā iestāde, kuras tiesību akti ir piemērojami saskaņā ar Regulas Nr. 883/2004 II sadaļas tiesību normu, ieskaitot tās 12. panta 1. punktu, pēc attiecīgās personas vai darba devēja lūguma apstiprina, ka šie tiesību akti ir piemērojami, un attiecīgajā gadījumā norāda līdz kādam datumam un ar kādiem nosacījumiem.
- 37 Regulas Nr. 987/2009 5. panta 1. punktā ir paredzēts, ka dalībvalsts iestādes izsniegtus dokumentus, kas norāda personas stāvokli Regulas Nr. 883/2004 un Regulas Nr. 987/2009 piemērošanas vajadzībām, un apstiprinošos pierādījumus, uz kuru pamata dokuments ir izsniegts, citas dalībvalsts iestādes atzīst, ja tā dalībvalsts, kurā tie ir izdoti, nav tos atsaukusi vai pasludinājusi par spēkā neesošiem.
- 38 Protams, kā to norāda iesniedzējtiesa, šajā tiesību normā ir norādīts, ka dokumenti, kuri ir šajā tiesību normā norādīti, ir saistoši dalībvalstu, kura nav dalībvalsts, kurā tie ir izdoti, "iestādēm", tieši nenorādot uz attiecīgās dalībvalsts tiesām.
- 39 Tomēr šajā tiesību normā ir arī norādīts, ka šādus dokumentus "citas dalībvalsts iestādes atzīst, ja tā dalībvalsts, kas tos izdeva, nav tos atsaukusi vai pasludinājusi par spēkā neesošiem"; tas vedina domāt, ka principā vienīgi izdevējas dalībvalsts iestādes vai tiesa var attiecīgajā gadījumā atsaukt vai atzīt par spēkā neesošu apliecību A 1.
- 40 Šādu interpretāciju apstiprina Regulas Nr. 987/2009 5. panta 1. punkta izcelsme un šīs tiesību normas konteksts.
- 41 Konkrēti, saistībā ar apliecību E 101, kas bija pirms apliecības A 1, Tiesa jau ir nospriedusi, ka šīs pirmās apliecības saistošais raksturs, kuru ir izdevusi dalībvalsts kompetentā iestāde saskaņā ar Padomes Regulas (EEK) Nr. 574/72 (1972. gada 21. marts), ar kuru nosaka īstenošanas kārtību Regulai (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā (OV 1972, L 74, 1. lpp.), 12.a panta 1.a punktu, attiecas gan uz dalībvalsts, kurā tiek veikts darbs, iestādēm, gan tiesām (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2006. gada 26. janvāris, *Herbosch Kiere*, C-2/05, EU:C:2006:69, 30.–32. punkts, un 2017. gada 27. aprīlis, *A-Rosa Flussschiff*, C-620/15, EU:C:2017:309, 51. punkts).
- 42 Regulas Nr. 987/2009 12. apsvērumā tostarp ir paredzēts, ka tajā paredzētie pasākumi un procedūras "izriet no [Tiesas] prakses un administratīvās komisijas lēmumiem, kā arī no vairāk nekā 30 gadu pieredzes sociālā nodrošinājuma sistēmu koordinēšanas piemērošanā saistībā ar Līgumā paredzētajām pamatbrīvībām".
- 43 Tāpat Tiesa jau ir norādījusi, ka Regulā Nr. 987/2009 ir kodificēta Tiesas judikatūra, nosakot apliecības E 101 saistošo raksturu un izdevējas iestādes ekskluzīvo kompetenci saistībā ar minētās apliecības spēkā esamības izvērtēšanu un tieši pārņemot procedūru, lai atrisinātu strīdus gan par dalībvalsts kompetentās iestādes izdoto dokumentu precizitāti, gan par attiecīgajam darba ņēmējam piemērojamajiem tiesību aktiem (spriedums, 2017. gada 27. aprīlis, *A-Rosa Flussschiff*, C-620/15, EU:C:2017:309, 59. punkts, kā arī rīkojums, 2017. gada 24. oktobris, *Belu Dienstleistung* un *Nikless*, C-474/16, nav publicēts, EU:C:2017:812, 19. punkts).
- 44 No tā izriet, ka, ja, pieņemot Regulu Nr. 987/2009, Savienības likumdevējs būtu vēlējies atteikties no agrākās judikatūras šajā ziņā, lai dalībvalsts, kurā tiek veikts darbs, tiesām nebūtu saistošas citā dalībvalstī izdotas apliecības A 1, tas to būtu varējis paredzēt tieši.
- 45 Turklāt, kā to generāladvokāts ir norādījis secinājumā 35. punktā, apsvērumi, kas ir Tiesas judikatūras pamatā saistībā ar apliecību E 101 saistošo spēku, ir pilnībā tikpat spēkā Regulu Nr. 883/2004 un Nr. 987/2009 ietvaros. Konkrēti, lai gan tiesiskās drošības princips ir tostarp norādīts Regulas Nr. 987/2009 6. apsvērumā, darba ņēmēju piesaistes vienai sociālā nodrošinājuma sistēmai princips ir

izklāstīts Regulas Nr. 883/2004 15. apsvērumā, kā arī 11. panta 1. punktā, savukārt lojālās sadarbības principa nozīmīgums izriet gan no Regulas Nr. 883/2004 76. panta, gan no Regulas Nr. 987/2009 2. apsvēruma un 20. panta.

- 46 Tādējādi, ja būtu atļauts, ka, izņemot krāpšanas un tiesību ļaunprātīgas izmantošanas gadījumus, attiecīgā darba ņēmēja uzņēmējas dalībvalsts kompetentā iestāde, vērsties šīs valsts tiesā, varētu apliecību A 1 atzīt par spēkā neesošu, tiktu apdraudēta sistēma, kuras pamatā ir lojāla sadarbība starp dalībvalstu kompetentajām iestādēm (šajā nozīmē saistībā ar apliecību E 101 skat. spriedumus, 2006. gada 26. janvāris, *Herbosch Kiere*, C-2/05, EU:C:2006:69, 30. punkts; 2017. gada 27. aprīlis, *A-Rosa Flussschiff*, C-620/15, EU:C:2017:309, 47. punkts, kā arī 2018. gada 6. februāris, *Altun* u.c., C-359/16, EU:C:2018:63, 54., 55., 60. un 61. punkts).
- 47 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 987/2009 5. panta 1. punkts, skatot to kopsakarā ar šīs regulas 19. panta 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka apliecība A 1, kuru izsniegusi dalībvalsts kompetentā iestāde saskaņā ar Regulas Nr. 883/2004 12. panta 1. punktu, ir saistoša ne tikai dalībvalsts, kurā darbs tiek veikts, iestādēm, bet arī šīs dalībvalsts tiesām.

Par otro jautājumu

Par otrā jautājuma pirmo daļu

- 48 Ar otrā jautājuma pirmo daļu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Regulas Nr. 987/2009 5. panta 1. punkts, skatot to kopsakarā ar šīs regulas 19. panta 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka apliecība A 1, kuru izsniegusi dalībvalsts kompetentā iestāde saskaņā ar Regulas Nr. 883/2004 12. panta 1. punktu, ir saistoša gan dalībvalsts, kurā tiek veikts darbs, sociālā nodrošinājuma iestādēm, gan šīs dalībvalsts tiesām tikmēr, kamēr šo apliecību dalībvalsts, kurā šī apliecība ir izdota, nav atsaukusi vai atzinusi par spēkā neesošu, lai gan šīs pēdējās minētās dalībvalsts kompetentās iestādes un dalībvalsts, kurā tiek veikts darbs, kompetentās iestādes ir vērsušās administratīvajā komisijā un tā ir secinājusi, ka šī apliecība ir izdota nepamatoti un tā būtu jāatsauc.

– Par pieņemamību

- 49 Ungārijas valdība prioritāri apgalvo, ka otrā prejudiciālā jautājuma pirmā daļa ir hipotētiska, jo šajā lietā administratīvā komisija ir atradusi risinājumu, kuru ir akceptējusi gan Austrijas Republika, gan Ungārija, un ka līdz ar to Ungārijas iestādes ir norādījušas, ka tās sliecas atsaukt attiecīgās apliecības A 1.
- 50 Šajā ziņā ir jānorāda, kā to Tiesa jau ir vairākkārtīgi nospriedusi, ka tikai valsts tiesai, kura iztiesā lietu un kurai ir jāuzņemas atbildība par pieņemamo tiesas nolēmumu, ir jānosaka, ņemot vērā lietas īpatnības, cik nepieciešams ir prejudiciālais nolēmums šīs tiesas sprieduma taisīšanai un cik piemēroti ir Tiesai uzdotie jautājumi. Tādēļ, ja uzdotie jautājumi attiecas uz Savienības tiesību normas interpretāciju vai spēkā esamību, Tiesai principā ir jālemj (spriedums, 2018. gada 7. februāris, *American Express*, C-304/16, EU:C:2018:66, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 51 No minētā izriet, ka uz jautājumiem par Savienības tiesībām ir attiecināma atbilstības prezumpcija. Tiesa var atteikties lemt par valsts tiesas uzdotu prejudiciālu jautājumu tikai tad, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Savienības tiesiskā regulējuma interpretācijai vai spēkā esamības izvērtējumam nav nekāda sakara ar pamatlietas faktisko situāciju vai tās priekšmetu, ja izvirzītā problēma ir hipotētiska vai ja Tiesai nav zināmi faktiskie un tiesiskie apstākļi, kas nepieciešami, lai sniegtu noderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (spriedums, 2018. gada 7. februāris, *American Express*, C-304/16, EU:C:2018:66, 32. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 52 Šajā gadījumā, protams, no Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem izriet, ka administratīvā komisija 2016. gada 9. maijā izdeva atzinumu, saskaņā ar kuru Regulas Nr. 883/2004 12. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka pamatlietā aplūkojamās apliecības A 1 nekad nebūtu bijušas jāizsniedz un ka tās būtu jāatsauc; šo atzinumu minētā komisija apstiprināja 2016. gada 20. un 21. jūnija 347. sanāksmē.
- 53 Tomēr nav strīda par to, ka kompetentā iestāde Ungārijā nav atsaukusi šīs apliecības un Ungārijas tiesas nav atzinušas šīs apliecības par spēkā neesošām.
- 54 No tiesā iesniegtajiem lietas materiāliem arī izriet, ka Austrijas Republika un Ungārija nav panākušas vienošanos saistībā ar šo apliecību eventuālās atsaukšanas vai vismaz dažu šo apliecību eventuālās atsaukšanas kārtību. Turklāt šķiet, ka no šiem lietas materiāliem izriet, ka šī atzinuma piemērošana ir tikusi apturēta saistībā ar šo prejudiciāla nolēmuma tiesvedību, kuras ietvaros Ungārijas valdība tostarp apgalvo, ka kompetentā Ungārijas iestāde ir pamatoti izsniegusi attiecīgās apliecības A 1 saskaņā ar Regulas Nr. 883/2004 12. panta 1. punktu.
- 55 No tā izriet, ka faktiskie apstākļi, kas ir pamatlietā un kas izriet no Tiesai iesniegtās informācijas, atbilst uzdotā otrajā jautājuma pirmās daļas faktiskajām premisām. Šajos apstākļos tas, ka Ungārija vismaz principā ir piekritusi secinājumam, kuru ir izdarījusi administratīvā komisija, nekādā veidā neietekmē šī jautājumu atbilstību pamatlietas risinājumam.
- 56 Turklāt tas, ka administratīvā komisija ir secinājusi, ka pamatlietā aplūkojamās apliecības A 1 būtu jāatsauc, pats par sevi nevar pamatot šī prejudiciālā jautājumu nepieņemamību, jo tas tieši attiecas uz to, vai šim secinājumam var būt ietekme uz šo apliecību saistošo raksturu attiecībā uz dalībvalsts, kurā tiek veikts darbs, iestādēm un tiesām.
- 57 Šajos apstākļos nevar tikt uzskatīts, ka otrā jautājuma pirmā daļa ir hipotētiska, līdz ar to tiktu atspēkota atbilstības prezumpcija, uz kuru ir norādīts šī sprieduma 51. punktā.

– *Par lietas būtību*

- 58 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 883/2004 72. pantu, kurā ir izklāstīti administratīvās komisijas uzdevumi, tā tostarp nodarbojas ar visiem administratīvajiem jautājumiem un interpretācijas jautājumiem, ko rada šās regulas vai Regulas Nr. 987/2009 noteikumi vai ar tiem saskaņā noslēgti nolīgumi vai vienošanās, neskarot dalībvalstu tiesību aktos, Regulā Nr. 883/2004 vai Līgumā paredzētās attiecīgo iestāžu, iestāžu un personu tiesības izmantot procedūras un vērsties tiesu iestādēs.
- 59 Saskaņā ar šo 72. pantu administratīvā komisija arī, pirmkārt, stiprina un attīsta sadarbību starp dalībvalstīm un to iestādēm sociālās nodrošināšanas jautājumos, lai tostarp ņemtu vērā īpašus jautājumus attiecībā uz dažām personu kategorijām, un, otrkārt, sekmē pārrobežu sadarbības pasākumu darbību realizāciju sociālās nodrošināšanas sistēmas koordinācijas jomā.
- 60 Konkrēti, runājot par tādu situāciju, kāda ir pamatlietā aplūkotā un kurā ir radies strīds starp dalībvalsts kompetento iestādi un citas dalībvalsts kompetento iestādi par dokumentiem vai pierādījumiem, kas norādīti Regulas Nr. 987/2009 5. panta 1. punktā, šī panta 2.–4. punktā ir paredzēta procedūra šādu strīdu risināšanai. It īpaši šī panta 2. un 3. punktā ir paredzētas darbības, kas attiecīgajām iestādēm ir jāveic, ja pastāv šaubas par šādu dokumentu vai apstiprinošu pierādījumu derīgumu vai to faktu pareizību, uz kuriem dokumentā norādītā informācija balstās. Šī paša panta 4. punktā ir noteikts, ka, ja attiecīgās iestādes nevar vienoties, kompetentās iestādes lietu var iesniegt Administratīvajā komisijā, kura “cenšas samierināt puses” sešu mēnešu laikā no lietas iesniegšanas dienas.

- 61 Kā jau tiesa ir jau nospriedusi saistībā ar Regulu Nr. 1408/71, ja administratīvā komisija nespēj saskaņot kompetento iestāžu viedokļus par attiecīgajam gadījumam piemērojamiem tiesību aktiem, tad dalībvalsts, kuras teritorijā attiecīgais darba ņēmējs veic darbu, neskarot izsniedzējiestādes dalībvalstī pieejamās iespējas vērsties tiesā, var saskaņā ar LESD 259. pantu celt prasību par valsts pienākumu neizpildi, lai Tiesai dotu iespēju izvērtēt jautājumu par minētajam darba ņēmējam piemērojamiem tiesību aktiem un tādējādi arī apliecībā E 101 ietvertās informācijas pareizību (skat. spriedumu, 2017. gada 27. aprīlis, *A-Rosa Flussschiff*, C-620/15, EU:C:2017:309, 46. punkts).
- 62 Tādēļ ir jākonstatē, ka administratīvās komisijas funkcijās procedūras ietvaros, kas paredzēta Regulas Nr. 987/2009 5. panta 2.–4. punktā, vienīgi ietilpst dalībvalsts kompetento iestāžu, kas tajā vērsušās, samierināšana.
- 63 Šo konstatējumu neatspēko Regulas Nr. 987/2009 89. panta 3. punkts, kurā ir paredzēts, ka kompetentās iestādes nodrošina, ka to iestādes ir informētas par visiem Savienības noteikumiem, kas ir tiesību aktu veidā vai citādi, un piemēro tos, tostarp administratīvās komisijas lēmumus Regulas Nr. 883/2004 un Regulas Nr. 987/2009 jomā un saskaņā ar šajās regulās paredzētajiem nosacījumiem, jo šajā tiesību normā nekāda veidā nav paredzēts grozīt administratīvās komisijas funkcijas procedūrā, uz kuru ir norādīts iepriekšējā punktā, un līdz ar to grozīt atzinuma vērtību secinājumiem, kurus izdara šī komisija šīs procedūras ietvaros.
- 64 Līdz ar to uz otrā jautājuma pirmo daļu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 987/2009 5. panta 1. punkts, skatot to kopsakarā ar šīs regulas 19. panta 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka apliecība A 1, kuru izsniegusi dalībvalsts kompetentā iestāde saskaņā ar Regulas Nr. 883/2004 12. panta 1. punktu, ir saistoša gan dalībvalsts, kurā tiek veikts darbs, sociālā nodrošinājuma iestādēm, gan šīs dalībvalsts tiesām tikmēr, kamēr šo apliecību dalībvalsts, kurā šī apliecība ir izdota, nav atsaukusi vai atzinusi par spēkā neesošu, lai gan šis pēdējās minētās dalībvalsts kompetentās iestādes un dalībvalsts, kurā tiek veikts darbs, kompetentās iestādes ir vērsušās administratīvajā komisijā un tā ir secinājusi, ka šī apliecība ir izdota nepamatoti un tā būtu jāatsauc.

Par otrā jautājuma otro daļu

- 65 Ar otrā jautājuma otro daļu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Regulas Nr. 987/2009 5. panta 1. punkts, skatot to kopsakarā ar šīs regulas 19. panta 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka apliecība A 1, kuru izsniegusi dalībvalsts kompetentā iestāde saskaņā ar Regulas Nr. 883/2004 12. panta 1. punktu, ir saistoša gan dalībvalsts, kurā tiek veikts darbs, sociālā nodrošinājuma iestādēm, gan šīs dalībvalsts tiesām attiecīgajā gadījumā ar atpakaļejošu spēku, lai gan šī apliecība ir tikusi izdota vienīgi pēc tam, kad šī dalībvalsts bija iekļāvusi attiecīgo darba ņēmēju obligātajā apdrošināšanā saskaņā ar tās tiesību aktiem.

– Par pieņemamību

- 66 Ungārijas valdība apgalvo, ka šis jautājums ir hipotētisks, jo neviena apliecība A 1 nav tikusi izdota ar atpakaļejošu spēku pēc tam, kad Austrijas iestādes bija iekļāvušās attiecīgos darba ņēmējus obligātajā apdrošināšanā saskaņā ar Austrijas tiesību aktiem.
- 67 Saskaņā ar iesniedzējtiesas sniegtajām norādēm noteiktas pamatlietā aplūkotās apliecības A 1 ir tikušas izdotas ar atpakaļejošu spēku. No šī lēmuma arī izriet, ka Austrijas iestāde jau bija iekļāvusi noteiktus attiecīgos darba ņēmējus obligātajā apdrošināšanā saskaņā ar Austrijas tiesību aktiem, pirms kompetentā Ungārijas iestāde bija izdevusi šiem darba ņēmējiem apliecības A 1.

- 68 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru valsts tiesai ir jākonstatē fakti un jānovērtē jautājumu, kurus tā vēlas uzdot, atbilstība (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2016. gada 26. oktobris, *Hoogstad*, C-269/15, EU:C:2016:802, 19. punkts, un 2017. gada 27. aprīlis, *A-Rosa Flussschiff*, C-620/15, EU:C:2017:309, 35. punkts).
- 69 No tā izriet, ka otrā jautājuma otrā daļa ir jāuzskata par pieņemamu, jo saskaņā ar iesniedzējtiesas sniegtajām norādēm Tiesas sniegtā atbilde var būt lietderīga šai tiesai, lai noteiktu vismaz daļas no attiecīgo apliecību A 1 saistošo raksturu.

– *Par lietas būtību*

- 70 Vispirms ir jāatgādina, ka apliecībai E 101, kas izsniegta saskaņā ar Regulas Nr. 574/72 11.a pantu, var būt atpakaļejošs spēks. Konkrēti, lai gan ir vēlams, lai šādas apliecības izsniegšana notiktu pirms attiecīgā laikposma sākuma, tā var arī notikt šī laikposma laikā vai pat pēc tā beigām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2000. gada 30. marts, *Banks u.c.*, C-178/97, EU:C:2000:169, 52.–57. punkts).
- 71 Nekas Savienības tiesiskajā regulējumā, kā tas izriet no Regulām Nr. 883/2004 un Nr. 987/2009, neliedz, ka tas tā būtu arī saistībā ar apliecībām A 1.
- 72 Konkrēti, protams, Regulas Nr. 987/2009 15. panta 1. punktā redakcijā, kas bija piemērojama strīdīgā laikposma sākumā, bija paredzēts – “ja persona veic darbības dalībvalstī, kas nav kompetentā dalībvalsts saskaņā ar [Regulas Nr. 883/2004] II sadaļu, tad darba devējs vai – tādas personas gadījumā, kas neveic algotas darbības, – attiecīgā persona, kad vien iespējams, iepriekš informē tās dalībvalsts kompetento iestādi, kuras tiesību akti ir piemērojami”, un ka “minētā iestāde nekavējoties sniedz informāciju par tiesību aktiem [...] attiecīgajai personai un tās dalībvalsts kompetentās iestādes norādītajai iestādei, kurā darbību veic”. Tomēr apliecības A 1 izsniegšana attiecīgā darba laikposmā vai pat pēc tā beigām turpina būt iespējama.
- 73 Tādēļ pēc tam ir jāpārbauda, vai apliecība A 1 var tikt piemērota ar atpakaļejošu spēku, lai gan šīs apliecības izsniegšanas datumā jau bija dalībvalsts, kurā tiek veikts darbs, kompetentās iestādes lēmums, saskaņā ar kuru attiecīgais darba ņēmējs ir pakļauts šīs dalībvalsts tiesību aktiem.
- 74 Šajā ziņā ir jāatgādina, gluži kā tas izriet no atbildes, kas sniegta uz pirmo jautājumu, kā tas ir izklāstīts šī sprieduma 36.–47. punktā, ka tikmēr, kamēr apliecība A 1, kuru izsniegusi dalībvalsts kompetentā iestāde saskaņā ar Regulas Nr. 883/2004 12. panta 1. punktu, nav atsaukta vai atzīta par spēkā neesošu, tā ir saistoša, gluži kā tās priekštece apliecība E 101, gan dalībvalsts, kurā tiek veikts darbs, sociālā nodrošinājuma iestādēm, gan šīs dalībvalsts tiesām.
- 75 Līdz ar to šajos īpašos apstākļos nevar tikt uzskatīts, ka tāds lēmums, par kādu ir runa pamatlietā un ar kuru dalībvalsts, kurā tiek veikts darbs, kompetentā iestāde ir nolēmusi iekļaut attiecīgos darba ņēmējus obligātajā apdrošināšanas saskaņā ar saviem tiesību aktiem, ir dokuments, kas “norāda” attiecīgās personas stāvokli Regulas Nr. 987/2009 5. panta 1. punkta nozīmē.
- 76 Visbeidzot ir jāpiebilst, kā to generāladvokāts ir norādījis secinājumā 66. punktā, ka jautājumam, vai attiecīgajām iestādēm pamatlietā būtu bijis obligāti provizoriski jāpiemēro tiesību akti saskaņā ar Regulas Nr. 987/2009 6. pantu atbilstoši piemērojamo tiesību aktu prioritātes kārtībai, kas tajā ir paredzēta, nav ietekmes uz attiecīgo apliecību A 1 saistošo spēku. Konkrēti, saskaņā ar šī 6. panta 1. punktu kolīziju normu provizoriska piemērošana, kas tajā ir paredzēta, tiek veikta, “ja [šajā regulā] nav paredzēts citādi”.
- 77 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz otrā jautājuma otro daļu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 987/2009 5. panta 1. punkts, skatot to kopsakarā ar šīs regulas 19. panta 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka apliecība A 1, kuru izsniegusi dalībvalsts kompetentā iestāde saskaņā ar Regulas

Nr. 883/2004 12. panta 1. punktu, ir saistoša gan dalībvalsts, kurā tiek veikts darbs, sociālā nodrošinājuma iestādēm, gan šis dalībvalsts tiesām attiecīgajā gadījumā ar atpakaļejošu spēku, lai gan šī apliecība ir tikusi izdota vienīgi pēc tam, kad šī dalībvalsts bija iekļāvusi attiecīgo darbaņēmēju obligātajā apdrošināšanā saskaņā ar tās tiesību aktiem.

Par trešo jautājumu

78 Ar trešo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Regulas Nr. 883/2004 12. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, ja darbaņēmējs, kuru darba devējs ir norīkojis darbā citā dalībvalstī, ir aizvietots ar citu darbaņēmēju, kuru ir norīkojis cits darba devējs, šis pēdējais darbaņēmējs ir jāuzskata par “nosūtītu aizstāt citu personu” šīs tiesību normas nozīmē, līdz ar to tas nevar gūt labumu no īpašā noteikuma, kas paredzēts šajā tiesību normā, lai paliktu pakļauts tās dalībvalsts, kurā tās darba devējs parasti veic savu darbību, tiesību aktiem. Šī tiesa arī jautā, vai tas, ka abu attiecīgo darbaņēmēju darba devēju juridiskās adreses ir vienā un tajā pašā dalībvalstī, vai tas, ka tiem eventuāli ir personiskas vai organizatoriskas saiknes, ir nozīmīgs šajā ziņā.

– Par pieņemamību

79 Beļģijas valdība apgalvo, ka trešais jautājums ir hipotētisks, jo ar to tiek jautāts, vai tas, ka otrajam darba devējam juridiskā adrese ir dalībvalstī, kas nav tā dalībvalsts, kurā ir pirmā darba devēja juridiskā adrese, ir nozīmīgs, lai atbildētu uz uzdoto jautājumu, lai gan abu pamatlietā aplūkoto darba devēju juridiskās adreses ir vienā un tajā pašā dalībvalstī.

80 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka trešais jautājums nav hipotētisks iepriekšējā punktā izklāstīto iemeslu dēļ, jo daļa no šī jautājuma tā formulējuma dēļ attiecas uz apstākli, ka attiecīgo darba devēju juridiskās adreses atrodas vienā un tajā pašā dalībvalstī, kas ir apstākļi, kurš atbilst pamatlietas faktiskajiem apstākļiem, atbilstoši kuriem saskaņā ar iesniedzējtiesas nolēmumā norādīto gan *Martin-Meat*, gan *Martimpex* juridiskā adrese ir Ungārijā.

– Par lietas būtību

81 Vispirms ir jānorāda, ka trešais jautājums ir uzdots tikai gadījumā, ja Tiesa uz otro jautājumu atbildētu, ka apliecības A 1 saistošais raksturs, kā tas izriet no atbildes uz pirmo jautājumu, var tikt ierobežots otrajā jautājumā norādītajos apstākļos.

82 Tādējādi saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ar LESD 267. pantu izveidotā procedūra ir Tiesas un valsts tiesu sadarbības instruments, kura dēļ Tiesa sniedz valsts tiesām tādas Savienības tiesību interpretācijas norādes, kas tām ir nepieciešamas, lai atrisinātu izskatāmās lietas, un kas ļauj Tiesai sniegt Savienības tiesību interpretāciju, kura ir noderīga valsts tiesai (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2017. gada 7. septembris, *Alandžak* u.c., C-187/17, nav publicēts, EU:C:2017:662, 9. un 10. punkts).

83 Kā to būtībā apgalvo Austrijas un Vācijas valdības, kā arī Komisija – tā kā trešais jautājums attiecas uz nosacījuma apjomu, kurš ir paredzēts Regulas Nr. 883/2004 12. panta 1. punktā un saskaņā ar kuru, lai paliktu pakļauta dalībvalsts, kurā darba devējs parasti veic savu darbību, tiesību aktiem, darbā norīkotā persona nedrīkst būt “nosūtīta aizstāt citu personu” (turpmāk tekstā – “ne aizstāšanas nosacījums”), šis jautājums attiecas uz pašu pamatlietas priekšmetu. Ar šo jautājumu iesniedzējtiesa vēlas uzzināt, kurai no abu dalībvalstu, kuras ir iesniegušas savu strīdu administratīvajā komisijā, aizstāvētajām interpretācijām būtu jādod priekšroka, jo to pretrunīgās interpretācijas saistībā ar ne aizstāšanas nosacījumu, kā tas izriet no Tiesā iesniegtajiem lietas materiāliem, ir nesaskaņu pamatā, kuras ir starp pamatlietas dalībniekiem saistībā ar attiecīgajiem darbaņēmējiem piemērojamiem tiesību aktiem.

- 84 Turklāt Austrijas valdība apgalvo, ka nevar tikt izslēgts, ka kompetentā Ungārijas iestāde saistībā ar noteiktiem no attiecīgajiem daudzajiem darba ņēmējiem nav izdevusi apliecību E 101 vai apliecību A 1, un līdz ar to neizstāšanas nosacījuma interpretācija ir tieši nozīmīga, lai rastu risinājumu pamatlietā saistībā ar šiem darba ņēmējiem.
- 85 Šajos apstākļos, lai gan, kā tas izriet no atbildēm uz pirmo un otro jautājumu, iesniedzējtiesai ir saistošas pamatlietā aplūkotas apliecības A 1 tīkmēr, kamēr tās nav atsaukusi kompetentā Ungārijas iestāde vai Ungārijas tiesas atzinušas tās par spēkā neesošām, ir jāatbild uz trešo jautājumu.
- 86 Pamatlietā ir redzams, ka *Martin-Meat* darba ņēmēji ir tikuši norīkoti darbā Austrijā laikposmā no 2007. gada līdz 2012. gadam, lai veiktu gaļas izcīršanas darbus *Alpenrind* telpās. No 2012. gada 1. februāra līdz 2014. gada 31. janvārim ieskaitot, tādējādi strīdīgajā laikposmā, *Martimpex* darba ņēmēji ir bijuši norīkoti Austrijā, lai veiktu to pašu darbu. No 2014. gada 1. februāra *Martin-Meat* darba ņēmēji no jauna veica šo darbu šajās pašās telpās.
- 87 Tādēļ ir jāizvērtē, vai neizvietošanas nosacījums ir ievērots tādā gadījumā kā pamatlietā aplūkotais strīdīgajā laikposmā, kā arī vai un kādā mērā attiecīgo darba devēju juridisko adresu atrašanās vietas vai eventuālo personisko vai organizatorisko saikņu pastāvēšana ir nozīmīga šajā kontekstā.
- 88 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru, interpretējot Savienības tiesību normu, ir jāņem vērā ne tikai tās teksts, bet arī tās konteksts un tiesiskā regulējuma, kurā šī norma ir ietverta, izvirzītie mērķi (spriedums, 2017. gada 21. septembris, Komisija/Vācija, C-616/15, EU:C:2017:721, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 89 Vispirms Regulas Nr. 883/2004 12. panta 1. punktā redakcijā, kura bija piemērojama strīdīgā laikposma sākumā, bija paredzēts, ka “persona, kas kādā dalībvalstī veic darbību nodarbinātas personas statusā tāda darba devēja uzdevumā, kurš parasti tur veic savas darbības, un ko minētais darba devējs ir nosūtījis uz citu dalībvalsti veikt darbu minētā darba devēja uzdevumā, arī turpmāk ir pakļauta pirmās dalībvalsts tiesību aktiem, ja paredzamais minētā darba ilgums nepārsniedz 24 mēnešus un minētā persona nav nosūtīta aizstāt citu personu.”
- 90 Tādējādi no Regulas Nr. 883/2004 12. panta 1. punkta, konkrēti, no vārda “ja”, izriet, ka tas, ka darbā norīkotais darba ņēmējs aizstāj citu personu, ir šķērslis tam, ka šis darba ņēmējs aizvietotājs var palikt pakļauts dalībvalsts tiesību aktiem, kurā tā darba devējs parasti veic darbību, un ka neizstāšanas nosacījums ir piemērojams kumulatīvi nosacījumam, kas arī ir paredzēts šajā tiesību normā, saistībā ar attiecīgā darba maksimālo ilgumu.
- 91 Turklāt tas, ka šajā tiesību normā nav tiešas norādes uz attiecīgo darba devēju juridiskajām adresēm vai starp tiem pastāvošajām eventuālajām personiskajām vai organizatoriskajām saiknēm, vedina domāt, ka šādi apstākļi nav nozīmīgi, lai interpretētu šo pašu tiesību normu.
- 92 Turpinājumā saistībā ar Regulas Nr. 883/2004 12. panta 1. punkta kontekstu ir jānorāda, ka saskaņā ar šī panta nosaukumu tajā paredzētie noteikumi, ieskaitot tos, kas ietverti tā 1. punktā, ir “īpašie noteikumi”, kas attiecas uz sociālā nodrošinājuma tiesību aktu noteikšanu, kuri piemērojami personām, kas ietilpst šīs regulas piemērošanas jomā.
- 93 Kā izriet no šīs regulas 11. panta 3. punkta a) apakšpunkta, šim pantam esot ietvertam “Vispārējos noteikumos”, tādas personas kā darba ņēmēji pamatlietā, kuri veic darbu nodarbinātas vai pašnodarbinātas personas statusā dalībvalstī, ir pakļauti dalībvalsts tiesību aktiem, kurā tie veic šo darbu.

- 94 Tāpat no Regulas Nr. 883/2004 17. un 18. apsvēruma izriet, ka “parasti” tiesību akti, kas piemērojami personām, kuras veic darbu nodarbinātas vai pašnodarbinātas personas statusā dalībvalsts teritorijā, ir šīs pēdējās minētās dalībvalsts tiesību akti un ka ir “jāatkāpjas no minētā vispārīgā noteikuma” konkrētās situācijās, kurās ir pamatoti piemērot citu piesaistes kritēriju.
- 95 No tā izriet, ka, ciktāl Regulas Nr. 883/2004 12. panta 1. punkts ir atkāpe no vispārējā noteikuma, kas ir piemērojams, lai noteiktu tiesību aktus, kuri attiecas uz personām, kuras ir nodarbinātas vai pašnodarbinātas dalībvalstī, tas ir jāinterpretē šauri.
- 96 Visbeidzot saistībā ar Regulas Nr. 883/2004 12. panta 1. punkta mērķiem, kā arī kopumā saistībā ar šīs tiesību normas juridisko ietvaru ir jākonstatē, ka, lai gan Regulas Nr. 883/2004 12. panta 1. punktā ir paredzēts īpašs noteikums, lai noteiktu tiesību aktus, kas piemērojami darba ņēmēju norīkošanas darbā gadījumā, jo šī specifiskā situācija principā pamato citu piesaistes kritēriju, tomēr Savienības likumdevējs paredzēja arī izvairīties no tā, ka šis konkrētais noteikums varētu sniegt labumu secīgi norīkotiem darba ņēmējiem, kas veic to pašus darbus.
- 97 Turklāt Regulas Nr. 883/2004 12. panta 1. punkta atšķirīgā interpretācija atkarībā no attiecīgo darba devēju attiecīgās juridiskās adreses vai personisko vai organizatorisko saikņu pastāvēšanas starp tām varētu kompromitēt Savienības likumdevēja mērķi principā pakļaut darba ņēmēju tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā ieinteresētā persona veic savu darbu.
- 98 Konkrēti, kā izriet no Regulas Nr. 883/2004 17. apsvēruma, lai iespējami efektīvi garantētu vienlīdzīgu attieksmi pret visām personām, kas nodarbinātas kādas dalībvalsts teritorijā, ir lietderīgi noteikt vispārīgu noteikumu, ka piemērojami tiesību akti ir tās dalībvalsts tiesību akti, kurā attiecīgā persona veic savu darbību nodarbinātas vai pašnodarbinātas personas statusā. Turklāt no šīs regulas 5. un 8. apsvēruma arī izriet, ka sociālā nodrošinājuma sistēmu koordinācijas ietvaros ir jāgarantē vislabākā vienlīdzīgā attieksme pret personām, kas ir nodarbinātas šīs pašas dalībvalsts teritorijā.
- 99 No šī sprieduma 89.–98. punktā izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka darbā norīkotu darba ņēmēju atkārtota izmantošana vienam un tam pašam amatam, lai gan darba ņēmēji, kas izrādījuši iniciatīvu veikt norīkošanu, ir atšķirīgi, neatbilst ne Regulas Nr. 883/2004 12. panta 1. punkta formulējumam, ne mērķiem un nav arī atbilstoša šīs tiesību normas kontekstam, līdz ar to šī darbā norīkotā persona nevar gūt labumu no šajā tiesību normā paredzētā īpašā noteikuma, ja tā aizvieto citu darba ņēmēju.
- 100 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz trešo jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 883/2004 12. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, ja darba ņēmējs, kuru darba devējs ir norīkojis darbā citā dalībvalstī, ir aizvietots ar citu darba ņēmēju, kuru ir norīkojis cits darba devējs, šis pēdējais darba ņēmējs ir jāuzskata par “nosūtītu aizstāt citu personu” šīs tiesību normas nozīmē, līdz ar to tas nevar gūt labumu no īpašā noteikuma, kas paredzēts šajā tiesību normā, lai paliktu pakļauts tās dalībvalsts, kurā tā darba devējs parasti veic savu darbību, tiesību aktiem. Tas, ka abu attiecīgo darba ņēmēju darba devēju juridiskās adreses ir vienā un tajā pašā dalībvalstī, vai tas, ka tiem eventuāli ir personiskas vai organizatoriskas saiknes, nav nozīmes šajā ziņā.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 101 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 987/2009 (2009. gada 16. septembris), ar ko nosaka istenošanas kārtību Regulai (EK) Nr. 883/2004, kurā grozījumi ir izdarīti ar Komisijas Regulu (ES) Nr. 1244/2010 (2010. gada 9. decembris), 5. panta 1. punkts, lasot to kopsakarā ar Regulas Nr. 987/2009, kurā grozījumi ir izdarīti ar Regulu Nr. 1244/2010, 19. panta 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka apliecība A 1, kuru izsniegusi dalībvalsts kompetentā iestāde saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 883/2004 (2004. gada 29. aprīlis) par sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinēšanu, kurā grozījumi ir izdarīti ar Regulu Nr. 1244/2010, 12. panta 1. punktu, ir saistoša ne tikai dalībvalsts, kurā darbs tiek veikts, iestādēm, bet arī šīs dalībvalsts tiesām.
- 2) Regulas Nr. 987/2009, kurā grozījumi ir izdarīti ar Regulu Nr. 1244/2010, 5. panta 1. punkts, lasot to kopsakarā ar Regulas Nr. 987/2009, kurā grozījumi ir izdarīti ar Regulu Nr. 1244/2010, 19. panta 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka apliecība A 1, kuru izsniegusi dalībvalsts kompetentā iestāde saskaņā ar Regulas Nr. 883/2004, kurā grozījumi ir izdarīti ar Regulu Nr. 1244/2010, 12. panta 1. punktu, ir saistoša gan dalībvalsts, kurā tiek veikts darbs, sociālā nodrošinājuma iestādēm, gan šīs dalībvalsts tiesām tikmēr, kamēr šo apliecību dalībvalsts, kurā šī apliecība ir izdota, nav atsaukusi vai atzinusi par spēkā neesošu, lai gan šīs pēdējās minētās dalībvalsts kompetentās iestādes un dalībvalsts, kurā tiek veikts darbs, kompetentās iestādes ir vērsušās administratīvajā komisijā sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinācijai un tā ir secinājusi, ka šī apliecība ir izdota nepamatoti un tā būtu jāatsauc.

Regulas Nr. 987/2009, kurā grozījumi ir izdarīti ar Regulu Nr. 1244/2010, 5. panta 1. punkts, skatot to kopsakarā ar Regulas Nr. 987/2009, kurā grozījumi ir izdarīti ar Regulu Nr. 1244/2010, 19. panta 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka apliecība A 1, kuru izsniegusi dalībvalsts kompetentā iestāde saskaņā ar Regulas Nr. 883/2004, kurā grozījumi ir izdarīti ar Regulu Nr. 1244/2010, 12. panta 1. punktu, ir saistoša gan dalībvalsts, kurā tiek veikts darbs, sociālā nodrošinājuma iestādēm, gan šīs dalībvalsts tiesām attiecīgajā gadījumā ar atpakaļejošu spēku, lai gan šī apliecība ir tikusi izdota vienīgi pēc tam, kad šī dalībvalsts bija iekļāvusi attiecīgo darba ņēmēju obligātajā apdrošināšanā saskaņā ar tās tiesību aktiem.

- 3) Regulas Nr. 883/2004, kurā grozījumi ir izdarīti ar Regulu Nr. 1244/2010, 12. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, ja darba ņēmējs, kuru darba devējs ir norīkojis darbā citā dalībvalstī, ir aizvietots ar citu darba ņēmēju, kuru ir norīkojis cits darba devējs, šīs pēdējais darba ņēmējs ir jāuzskata par “nosūtītu aizstāt citu personu” šīs tiesību normas nozīmē, līdz ar to tas nevar gūt labumu no īpašā noteikuma, kas paredzēts šajā tiesību normā, lai paliktu pakļauts tās dalībvalsts, kurā tā darba devējs parasti veic savu darbību, tiesību aktiem.

Tas, ka abu attiecīgo darba ņēmēju darba devēju juridiskās adreses ir vienā un tajā pašā dalībvalstī, vai tas, ka tiem eventuāli ir personiskas vai organizatoriskas saiknes, nav nozīmes šajā ziņā.

[Paraksti]